

KRISTAUS KARALIAUS

# LATVAS

No. 14. Mt. XIX.

Baland. Aprii 8, 1939



Šis valet.  
publikas  
publika

# VELYKŲ SEKMADIENIS

## EVANGELIJA

Mork. 16 1—7

**A**NUO metu: Marija Magdalena, Marija Jokūbo motina ir Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios pateptų Jėzų. Labai anksti, pirmą savaitės dieną jos atėjo pas kapą, saulei jau užtekėjus. Jos kalbėjosi tarp savęs: Kas mums atris akmenį nuo kapo angos, Bet pažvelgusios pamatė akmenį atristą; buvo gi jis labai didelis. Įėjusios į kapą jos pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando. Jis joms tarė: Nenusigąskite, jūs ieškote Jėzaus Nazarėno, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus; jis atsikėlė, jo nėra čionai; štai vieta, kame

## LEKCIJA

I Kor. 5, 7—9

**B**ROLIAI: Išvalykite senąjį raugą, kad būtumėte naujas imaišymas, taip kaip jūs ir esate nerauginti. Juk mūsų velykinis avinėlis Kristus jau paaukotas. Taigi, šveskime šventes ne senu raugu, ne piktenybės ir nedorybės raugu, bet nerauginta tikrybės ir tiesos duona.

Ji buvo padėję. Bet eikite, pasakykite jo mokytiniais, ir Petru, kad jis eina pirm jūsu į Galilieją; tenai ji matysite, kaip jis yra jums sakęs.

## Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Tęsinys)

### C. Iki Verbų Sekmadienio

Po Petro išpažinimo, Jėzaus veikimo būdas beveik visiškai pasikeitė. Jis ūmai nutraukė savo vaikštinėjimus po svetimas šalis ir sugrįžo į Galilieją. Ten ant kalno Tabor jis trims mokytiniais parodė savo Dievytės šešėlį, kaipo dovaną už jų įtikėjimą. Tuomi juos rengė būsimiems dalykams. Dar apie mėnesį laiko praleido aukštesnėje provincijoje. Jis lyg ir nenorėjo daugiau sakyti pamokslų. Daugiau neužsiėmė stebuklų darymu. Priešingai, jis nuošaliai laikėsi nuo minių. Pasitenkino gilinti savo Apaštaly tikėjimą ir stiprinti juos, kad išlaikytų tą didį neužilgo juos ištiksiantį bandymą.

Bet šie vargšai Galilėjiečiai vistiek mažai suprato! Daugelyje vietų mums primenamas jų nesupratimas net ir šioje beveik paskutinėje jo gyvenimo valandoje (Mork. 9, 31). Jis gi juos pakentė ir pasirodė kantrus net iki galo, gal daugiau prie galo negu pradžioje, vilties ir prižadėjimų laike. Jis išbuvo toks ne tik saviems bet ir priešams.

Galima sakyti, kad likusis jo gyvenimas buvo pratęstas nenuveikiamos kantrybės paveikslas ir kentėjimų pavyzdys visiems. Padangėių šventėje jis vėl atkeliavo į Jeruzalę. Tedaro jo priešai, ką nori, bet jis ten pasiliko visą laiką, dažnai lankydamas bažnyčią. Vėl atkeliavo Jeruzalėn bažnyčios pašventimo šventėje. Protarpiuose jis pasiliko daugiausiai Judėjos ir Perėjos apylinkėje. Kas tik iš priešų norėjo, tas galėjo su juomi susitikti. Jau buvo galima nujausti koks pavojus jam gresė. Žmonių lūpos dažnai minėjo jo mirtį. Dažnai mėginta jį ir suimti. Turime šiuos dalykus prisiminti jeigu norime tikrai suprasti jojo paskutiniųjų atsišaukimų gilumą, karštumą ir ištvėrimumą, kantrumą.

“Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegul geria” (Jono 7, 37).

“Aš pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje; jis turės gyvenimo šviesos” (Jono 8, 12).

“Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis” (Jono 10, 11).

“Aš gerasis ganytojas. Aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane” (Jono 10, 14).

“Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ar esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu. Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio. Nes mano jungas saldus ir mano našta lengva” (Mato 11, 28-30).

Tik kelis mėnesius prieš savo mirtį Jėzus panašia kalba kovojo prieš savo aštriausius Jeruzalėje priešus. Taip jis praktiškai pamokino kaip reikia atleisti “septynias dešimtis kartų septynių kartų”. Tokio ištvėrimo susilaikymo negalėjo nuduoti. Jis kalbėjo iš širdies. Tai tikrai jaudinantis pavyzdys. Kiek nesuskaitomų šmeižimų, įžeidimų ir klastos panešė! Visgi užjautė prietelius ir priešus. Veikiai atjautė ir apdovanojo kiekvieną prielankų pripažinimo ženklą. Jo žavėją prilyginimai buvo visiems suprantami. Savo nesikeičiančiu, nuosekliu tiesos tvirtinimu verste vertė įtikėti. Teisingai aiškino praeitį. Aiškiai be baimės pramatė ateitį. Išpranašavo savo mirtį ir garbės laimėjimą. Bet dvasioje viešpatavo ramybė, pasitikėjimas ir stiprybė pažinime, meilėje ir susivienijime su Tėvu. Visi matė šiuos dalykus, matė, kad jie plaukė iš visiškai tobulos, daugiau negu žmogiškos, sielos. Priešai geriau negu prieteliai, žinojo ką tai reiškė.

Šiuo paskutiniu išpūdžiu galime sakyti, kad šis bendras Jėzaus apibūdinimas beveik baigtas. Paveiklo bruožus sudaro didingo bokšto tvirtumas ir kartu lengvutėlių pūkų švelnumas. Jantrumas žolės linkstančios nuo kiekvieno net ir mažiausio vėjelio dvelkimo jame jungiasi su pastovumu uolos, atmušančios visus vandenų antplūdžius. Evangelistai, o ypač šv. Lukas, bendrus bruožus papildė šviesomis ir šešėliais atitinkančiais minėtą paskutinį išpūdį. Pavyzdžiui, vieškelyje einančiame iš miesto, įstatymo žinovas paklausė Jėzų kuris yra didžiausias įsakymas įstatyme. Jėzus jį prispyrė, kad pats atsakytų į savo klausimą, — kad tai Dievo ir artimo meilės įsakymas. Anas klausė toliau, — kas tai jo artimas? Jėzus jam atsakė tobulu Gerojo Samaritono prilyginimu (Luko

25, 37). Šiuo laiku jis buvo vaišingai priimtas svečiuosna pas dvejas Betanijos moteriškes (Luko 10, 38-42). Šiuo laiku jis dažnai meldėsi ir savo pavyzdžiu taip paveikė kitus, kad ir šie troško melstis taip kaip jis (Luko 11, 1-13). Šiuo laiku pamatęs vargšę senutę sulinkusią ir negalinčią pažvelgti aukštyn, neprašomas padėjo ant jos savo ranką ir ji tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. (Luko 13, 10-17). Šiuo laiku ir priešų neapykanta vis ėjo kartyn, ir nors jį priverstė smarkiau atsakinėti, visgi išrodė, kad jo širdies švelnumas palyginamai ir kaip tik šiuo laiku augo ir pasireiškė prapuolusios avies (Luko 15, 1-7), ir sūnaus palaidūno prilyginimuose (Luko 15, 11-32); sušigraudinime prie Lozoriaus kapo ir savo draugo prikėlimo iš numirusių (Jono 11, 1-46); išgydyme dešimties raupsuotojų ir apgailėstavime, kad tik vienas sugrįžo jam padėkoti (Luko 17, 12-19). Tas švelnumas pasireiškė parisiejaus ir muitininko prilyginime (Luko 18, 9-14); meilingame mažų kūdikėlių ir jų motinų priėmime (Mato 19, 13-15); Mork. 10, 13-16; Luko 18, 15-17); pareikštoje meilėje jaunikaičiui norėjusiam juo sekti. “Pažvelgęs į jį, Jėzus pamilo jį” (Mato 19, 16; Mork. 10, 17; Luko 18, 18). Tas švelnumas pasireiškė širdingame ir net linksname muitininko Zakiejaus pasveikinime (Luko 19, 1-10), ir pagaliau apgynime moteriškės jam ant galvos išpylusios brangiausio tepalo (Mato 26, 6-13; Mork. 14, 3-9; Jono 12, 1-11). (Bus daugiau)

## Velykų Sveikinimas Iš Lietuvos

Kaunas, 1939, kovo 10 d.

Džiaugsmingų Velykų — didžiosios Kristaus pergalės ir dvasinio žmonių prisikėlimo Šventėje iš Tėvynės nuoširdžiausiai sveikinu visus geruosius mano vedamojo darbo rėmėjus tolimoje užjūrio žemėje. Iš širdies dėkoju už brangią Jūsų paramą statant Paminklinę Prisikėlimo Šventovę, kuri jamžins Dievą ir Tėvynę mylinčiųjų lietuvių kilnumą.

Kun. Feliksas Kapočius,

Vykd. Komiteto pirmininkas

## Švenčiausios V. Jėzaus Kancios Įrankiai

(Pabaiga)

5) Švenčiausiojo V. Jėzaus Šono Pervėrimo Ietis ir Kempinė. Šv. Kempinė kurią sušukus Brangiausiajam mūsų Išganytojui ant kryžiaus mirštančiam: "Trokštu"! vienas kareivis pamirkęs acte, prikišo prie Dieviškųjų Išganytojaus Lūpų, Jam atsigerti, yra užlaikoma šv. Jono Laterano Bazilikoje, Romoje. Šv. Ietis, kuri pervėrė Švenč. mūsų Išganytojaus Širdį ir Šoną, taipogi randasi Romoje. Tik šv. Ietis yra jau be savo smailumos. Dėlei didelės Saracenų užplūdimo baimės, — iš Jeruzalės pirmieji krikščionys šv. Ietį atgabeno Antiochijon ir ten paslėpė Šv. Ietis per ištisus šimtmečius laiko buvo pražuvusi.

1098 m. po Kristaus gimimo, šv. Ietis netikėtai tapo atrasta. Iškart dar buvo abejojama, ar čia yra tikroji šv. Kristaus Šono atvėrimo ietis. Tačiau staiga išgydžius jos palietimu kelis sunkiai sergančius ligonius, visos visų abejonės staiga prapuolė. Atskiruose istorijos laikotarpiuose, šv. Ietis vis būdavo arba Jeruzalėje, arba Konstantinopolyje. Kiek vėliau, imperatorius Baudouinas II, Venecijos respublikos valdovas, pasiskolinęs dideles iš Venetijonų pinigų sumas, ir greitai nebegalėdamas tos skolos atsilyginti, kaipo laidą ir užstatą, jiems užstatė šv. Ietį. Tačiau šv. Ietis, Graikų imperatoriui ir Venecijos respublikai, pasirodė permažai garantuojąs laidas. Pradėjo dėlei tos skolos kilti nesusipratimai. Tai matydamos, šv. Liudvikas, Prancūzijos karalius, užmokėjo visą skolą, ir parsigabėjęs šv. Ietį Paryžium, patalpino ją privatinėje savo rūmų bažnyčioje. 1292 m., Turkijos sultanas Bajazetas, prisiuntė dalį šv. Ieties Popiežiui Inocentijui VIII, pranešdamas jam, kad Prancūzijos karalius Liudvikas XV, turįs ir pačią šv. Ieties viršūnę.

6) Šv. Drobulė. Torino miestas Italijoje, šiandieną gali pasididžiuoti prieš visą pasaulį tuo, kad jis turi šv. Drobulę, į kurią šv. Juozapas Arimatietis su šv. Nikodemu, nuleidę Švenč. mūsų Išganytojaus Kūną nuo kryžiaus suvyniojo ir uoloje iškal-

tame karste (grave) paguldė. 1506 m. po Kristaus gimimo, šv. Drobulė iš Jeruzalės tapo atgabenta Torinan. Jos pagarbinimui, Popiežius Julijus III, paskyrė jos šventę, 11 d. gegužės. Torino parapija, taipogi kiek vėliau, pasisavino šv. Drobulės vardą.

Lisabonos, Besancono ir kitos žymios katedros, didžiuojasi, šv. Drobulę turį. Tačiau, matomai, jos turi tik mažutėlę dalelę, tikrosios šv. Drobulės, kuri randasi Torino katedroje. Arba jeigu ir turi, tai su visu kitas drobules, nes žydų paprotys buvo daugiau megu į vieną drobulę, savo mirusiųjų kūnus suvynioti. Taip be abejonės atsitiko ir su mūsų Išganytojom.

7) Švenčiausiojo V. Jėzaus Veido Veronikos Skarelė arba rankšluostis. Nešdamas sunkų medžio kryžių ant Savo pečių, Brangiausias mūsų Išganytojas, Jėzus Kristus, neapsakomai buvo kankinamas, mušamas, išjuokiamas, krauju aptekęs ir Švenč. Veidan žydų spaudomas. Matydama Jį tokiame apgailėtiname stovy, viena dievota ir gailėtinga moteris, vardu Veronika, prasiveržusi jėga pro įtužusią minią, keikiančius ir blevyzguojančius romėnų ir žydų kareivius giliausiai susijaudinusi būdama, padavė mūsų Išganytojui baltą skarelę, nusišluostyti sau nuo Veido betekantį kraują, prakaitą ir žydų apspiaudymus. Išganytojas to jos gailėtingo darbo nenorėjo veltui. Jis jei apščiau už tai atsilygino! Jis paliko jei ant tos skarelės, Švenčiausiojo Savo Veido kancios paveikslą!

Dievoti žmonės, jau nuo pat pradžios, rodė ypatingą savo pamaldumą ir pagarbą, tam jaudinančiam Išganytojaus Kancios Paveiksliui, žinomam vardu "Švenčiausias Veidas". Iki dabartinių laikų užsilikusi tradicija arba padavimas sako, kad šv. Veronika, tąją šv. Skarelę, kuria Brangiausias mūsų Išganytojas nusišluostęs, ūmai paliko joje Švenč. Savo Veido paveikslą, atidavė Švenčiausiajai Panelei Marijai, Jėzaus Kristaus Motinai, kur Ji gyveno, kad Ji visuomet galėtų matyti Dieviškojo savo Sūnaus kenčiantį veidą.

Kita legenda sako, kad Romos imperato-

riui Tiberijui, užsikrėtus juodaisiais raupais (juodieji raupai siaučia Azijoje, Afrikoje ir kitur, kur yra labai šilta) — jis staiga prisiminęs Pontijų Pilotą, kurs jam kadaise buvo sakęs, kad Jėzus Nazarėnas, gydydamas visokius ligonius, daro didelius stebuklus. Tiberijus nieko nebelaukdamas, pasiuntė Palestinon savo pasiuntinį, kad jis pakviestų V. Jėzų, kuris atvykęs, jį ūmai iš rauplių ligos išgydytų. Tačiau pasiuntiniui Jeruzalėn atvykus paašikėjo, kad Jėzus Nazarėnas, jau buvo nukryžiuavotas. Tuomet pasiuntinys buvo nuvestas pas šv. Veroniką, kuri taip karštai V. Jėzų mylėjo. Ji sužinojusi visą reikalą, sutiko kartu su imperatoriaus pasiuntiniu Romon keliauti, ir šv. Skarelę su savimi neštis. Atvykusi Romon, šv. Veronika uždėjo švenč. V. Jėzaus Veido Skarelę ant supuvusio imperatoriaus Tiberijaus kūno ir staiga jį išgydė, iš baisios ir nieku būdu nepagydomos rauplių ligos.

Atlikusi tą kilnų gailėstingumo darbą, šv. Veronika paliko tą didelę brangenybę Popiežiui, šv. Klemensui III, nuo šv. Petro, Žvejo Apaštalo. Nuo to laiko, šv. Skarelė ir apsilio Romoje, Vatikano Bazilikoje. Kiek po to laiko, Mounsiur Dupont iš Prancūzijos ir vienas Karmelitų Ordino vienuolis, buvo šv. Tėvo išrinkti ir paskirti propaguoti švenč. V. Jėzaus Veido maldingumą ir garbinimą po visą platųjį pasaulį.

8) **šv. V. Jėzaus Nuplakimo Stulpas.** Romėnai prasikaltusiems prieš jų įstatymus asmenims nubausti, turėjo dvi baudimo arba bausmės priemones. Pirmoji, tai buvo nuplakimas. Pretoriume, Pontijaus Piloto Teismo Rūmų kieme, buvo žemėn įkastas tam tikras stulpas, prie kurio būdavo nuteistasis prasikaltėlis pririšamas ir skaudžiai nuplakamas. Kai kuriems dideliems kaltininkams, teisėjas priteisdavo kirsti iki 80 kirčių tam tikrais bizūnais. Daugiau kai 80 kirčių kaltininkui kirsti, romėnų įstatymai drausdavo, nes kaltininkas neišlaikydavo. Antroji romėnų bausmės priemonė buvo ta: nuteistasis kaltininkas būdavo vedamas siaura gatvele, kurios abiem pusėm buvo žmonės vienas palei antrą sutoję; kai kaltininkas pro juos eidavo, visi su tam tikrais botagais jį plakdavo.

Veik visi Evangelistai mums tikrų žinių

apie tai nepaduoda, o tik visi aiškiai pasako, kad Brangiausias mūsų Išganytojas, V. Jėzus buvo nuplaktas Pontijaus Piloto Rūmų Pretoriujume. Pats stulpas, prie kurio Kristus buvo nuogas nuplakimui pririštas, pasiremiant šv. Grigoriaus Tursiečio tvirtinimais, pirmiausia buvo laikomas ant Siono Kalno Jeruzalėje. Paskiau kelių šimtmečių laikotarpy, jis buvo atgabentas Romon, kur ir iki šiai dienai, jis randasi šv. Praksidės bažnyčioje.

Vienoje minimos bažnyčios sienoje, yra išlikęs parašas, kad 1213 m. po Kristaus gimimo, Popiežiaus Legatas, Kardinolas Jonas Colonna Šventajai Žemei, Popiežiaus Honorijaus III, Pontifikato laikais (popiežiavimo), iš Jeruzalės šv. Nuplakimo Stulpas, tapo pargabentas Romon. Pats šv. Stulpas, yra žilos mozaikos, ir turi vieną ir pusę pėdos ilgio ir vieną pėdą diametre storumo palei apačią, o 9 colius palei viršų. Iš viršaus yra dar gerai išsilaikiusi geležinė rinkė (žiedas), prie kurio plakamojo asmens rankos būdavo pririšamos. Prie tos rinkės dar ir ilgoka virvė, pririšta iki šiol tebestovi...

Popiežius Benediktas XIV, vienoje savo parašytų knygų, labai išaukština kardinolą Joną Calanną, kurio vardas tvirtai yra surištas su šv. Stulpo iš Jeruzalės Romon pargabenimu. Jis pažymi, kad pirm pargabenimo Romon, šv. Stulpas jau buvo garbinamas švenč. V. Jėzaus Kraujo Bazilikoje Jeruzalėje, tikrojo savo originalo vietoje, nes šv. Stulpas visas yra švenč. V. Jėzaus krauju aplaistytas!

9) **švenčiausias V. Jėzaus Kraujas.** Dalis švenč. V. Jėzaus Kraujo, padavimų sakoma, buvo surankiota šv. Juozapo Arimatiečio. 1149 m. po Kristaus gimimo, Jeruzalės karalius Baldvinas III, tą švenč. Kraujo dalį, pavedė savo švogeriui Tietrarkui D'Alsace. Gryždamas iš Kryžiaus karo, 1150 m. po Kristaus gimimo, Tietrarkas D'Alsace, pargabeno kartu su savimi ir švenč. V. Jėzaus Kraują, kurį jis su didžiausiomis iškilėmis patalpino Bruges katedroje, Belgijoje. švenč. V. Jėzaus Kraujas yra preservuotas vialo mišiny, ir patalpintas specialy, brangaus darbo, kristaliniame inde.

Pirmame pirmadienyje, po šv. Kryžiaus Atradimo šventės, Bruges mieste, kas metai

yra suruošiama per miestą iškilminga švč. V. Jėzaus pagarbinimui procesijos eiseną, per kurią esti viešai švenč. V. Jėzaus Kraujas, procesijoje nešamas. Laike tų procesijų eisenų, tikinčiųjų tikėjimas ir dvasinis susitelkimas, galima palyginti prie pirmųjų amžių krikščionių laikų.

Netoli Hotel De Ville, randasi pastatytos dvi bažnyčios. Pastatytos viena ant antros viršaus. Žemutinėji bažnyčia yra šv. Bazilijaus, kuri originaliai, dar vadinasi ir Bruges Pilis, kurią 865 m. po Kristaus gimimo, pastatė Baldwin Bras De Fer. Ji viršutinėji — originaliai yra švenč. Kraujo bažnyčia, kuri visa yra išpaišyta simboliniais paveikslais, atvaizduojančiais visą švenč. V. Jėzaus kančią.

Svenč. V. Jėzaus Kraujo minimoje bažnyčioje įstatymui viešam žmonių pagarbinimui, pietinėje bažnyčios dalyje, yra pastatomas kanapinis, iš ažuolo padirbtas sostas, ant kurio švenč. V. Jėzaus Kraujo Relikvija yra pastatoma. Matuo's katedra, Italijoje, taipogi turi švenč. Kraujo mažą dalelę, kuri kiekvienais metais V. Jėzaus Dangun Užžengimo šventėje, būna išstatyta žmonėms viešam pagarbinimui. Pamaldumas į švenč. V. Jėzaus Kraujo garbinimą, Katalikų Bažnyčioje tapo įvestas Popiežiaus Leono IX, 1089 m. po Kristaus gimimo.

Var Departamente, Prancūzijoje, randasi mažas miestelis, vadinamas šv. Maksiminas, kurio bažnyčioje, taipogi maža švenč. V. Jėzaus Kraujo dalelė randasi. Šis miestelis randasi kaip tik toje pačioje Provincijoje kurioje buvo apsigyvenusi šv. Marija Magdalietė, kai po mūsų Išganytojaus mirties, ji apleido šventąją Žemę. Senas Flamijos miestas Bruges, Belgijoje; švenč. V. Jėzaus Kraujo turėjimo kiekia, yra turtingiausias ir garbiausias, kaip kitos visos katalikų šventovės visame pasauliu, krūvon jas visas sudėjus.

10) Balta Megstinė V. Jėzaus šv. Suknelė arba Jupelė. Istoriniai rašytojai sako, kad balta, ilga megstinė šv. V. Jėzaus Suknelė arba Jupelė, kurią Brangiausias mūsų Išganytojas dėvėjo, buvo pačios švenč. Panelės Marijos, Jo Motinos, numegsta, Jos rankų darbo. Šv. Evangelija sako, kad kai Kristus buvo nukryžiuotas, "kareiviai metė bur-

tus dėl Jo rūbų; jie pasidalino juos į keturias dalis, kiekvienam kareiviui po dalį; o apie Jo suknelę, kuri buvo nesiūta, traukė liosą".

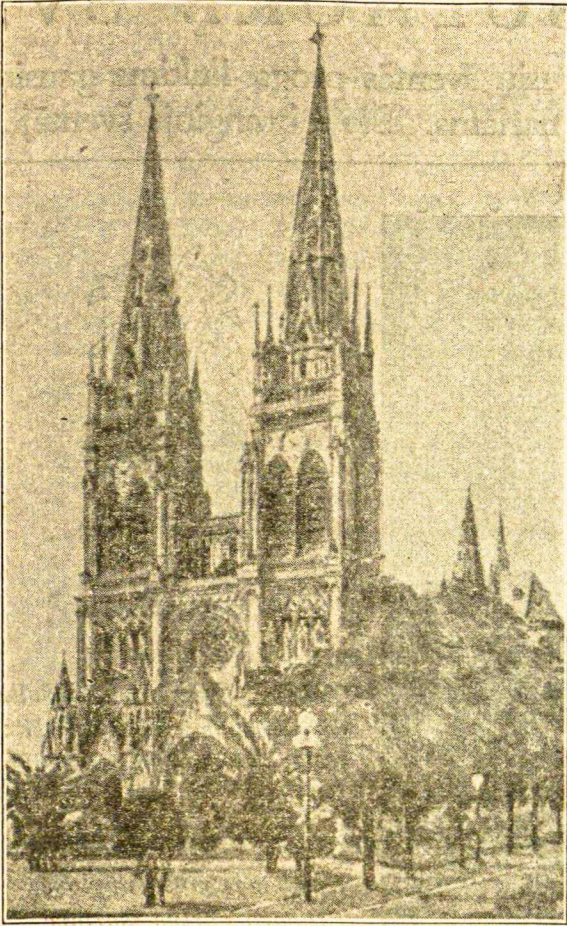
Raudonoji Tunika, kurią V. Jėzus ant viršaus savo Suknelės dėvėjo, kaip daugelis istorikų tvirtina, vėliau pirmųjų krikščionių iš kareivių buvo atpirkta. Pati šv. Suknelė, šv. Elenos imperatorienės, tapo padovanota Trevės katedrai, Vokietijoje, kur ji ir dabar randasi. Tačiau kol ji Trevės katedrai pateko, ji perėjo per daugelį paeiliui rankų bei vietų. 1844 m., Trevės vyskupas, tame pat mieste, įsteigė labai didelį katalikams institutą, kurį pavadino šv. Suknelės vardu.

Argenteuil katedra, netoli Paryžiaus, turi dar vieną V. Jėzaus Rūbą, vadinamą "Šventasis Rūbas". Brangiausias mūsų Išganytojas, V. Jėzus, žemėje gyvendamas, turėjo kelis Savo Rūbus, kurie atiteko įvairioms bažnyčioms arba katedroms. Tačiau po visą Rūbą, teturi tik dvi šventovės: Agenteuil ir Trevės katedra (megstą šv. Suknelę).

11) Kitos šventųjų Rūbų Relikvijės. Aix La Chapelle katedroj, Vokietijoje, randasi dar ir tie vystyklėliai, kuriais švenč. P. Marija pagimdžiusi švenč. Kūdikėlį V. Jėzų suvystė, ir Betliejaus kūtelėje gyvulių ēdžiose Jį paguldė. švenč. P. Marijos Mėlyna Tunika, tas lininis audimas, kuriuo švenč. mūsų Išganytojaus Kūno liemuo, kai Jį nukryžiuvojo, buvo aprištas, ta ilgoji Drobė, kurioje švenč. mūsų Išganytojaus Kūnas, nuo kryžiaus Jį nuėmus, karstan palaidoti buvo nešamas ir Sudarium (taip romėnai jį vadindavo) audinys, kuriuo sulig žydų papročio, mirusiojo karste gulinčio kūno galva ir veidas būdavo pridengiama, randasi gerai preservuoti (apsaugoti nuo sugedimo) Kornelimunster šventykloje, netoli Aix La Chapelle, Vokietijoje.

"Palaiminti, kuomet jums piktžodžiuoja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje." (Mato V, 11-12).

Kas jus (apaštalus) priima, mane (Jėzų) priima, ir kas mane priima, priima tą, kurs yra mane siuntęs. (Mato X, 40).



Argentinos Tautinė Šventovė — Lukano bazilika, kurioje yra stebuklinga švč. Panelės stovykla. Bazilika randasi Lukano miestelyje, kuris guli už 50 kilometrų nuo sostinės Buenos Aires.

(Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos *Pietų Amerikoj Kelionės Įspūdžiai*).

### Iš T. T. Marijonų Seminarijos Gyvenimo Įgaliojimai

Kiek laiko prieš pat Velykas, neseniai naujai iššventinti kunigai, (kurie šiuo metu dar baigia mokslus seminarijoje) sėkmingai išlaikę reikalingus kvotimus, gavo iš vyresnybės reikalingus įgaliojimus jau tiesioginiai rūpintis tikinčiųjų dvasiniais reikalais. Todėl, kai kitiems kunigams išvažiavus su misijomis, naujiesiems tenka sekmdieniais pribūti parapijų klebonams į pagalbą aprūpinti žmonių dvasinius reikalus. Prieš pat Velykas, kada parapijose daugiau darbo, beveik visi seminarijos kunigai išvažinėjo į įvairias parapijas su dvasine pagalba.

Pamokos auklėtiniams pasibaigė prieš Velykas. Likęs laikas panaudojamas daugiausia pasiruošimams prie velykinių iškilnių: daromos giedojimo praktikos, atliekami įvairūs iškilmės prisiruošimai, pasipuošimai. Eina taipgi apsišvarinimo darbas ir iš lauko apie seminariją.

### Kelionės Įspūdžiai

Prieš kurį laiką Marijonų Ūkio užvaizda, Bro. Tadas Margis, MIC buvo išvykęs trumpoms vakacijoms pas tėvelius į Montana. Nors neilgą laiką buvo išvykęs, tačiau tuo tarpu susirinko daug gražių įspūdžių, kuriais pasidalino su seminaristais per paštą ir sugrįžęs Marijos Kalneliuose. Kovo 26 d. Bro. Tadas tuo tikslu apsilankė seminarijoje ir papasakojo klierikams gautus įspūdžius iš kelionės ir atostogų. Ir ištikrųjų, visi gėrėjosi kaip Bro. Tadas mokėjo vakacijų laike tinkamai pasilsėti, bet tuo metu ir atlikti gražią misiją santykiuose su kitais žmonėmis.

### Užuojauta

Šiuomi reiškiamo gilią užuojautą Seselems Kazimierietėms mirus a. a. Seselei M. Viktorijai ir Seselei M. Eugenijai. Kartu reiškiamo užuojautos mirusiųjų seselių artimiesiems ir giminėms.



# SVEIKI, SULAUKE ŠVENTŲ VELYKŲ! ALELIUJA!

Kristaus prisikēlimo iš numirusių šventės proga linkime gausių Dievo malonių visiems "Laivo" skaitytojams, bendradarbiams, platintojams ir Marijonų Įstaigų Rēmėjų Dr-jos nariams. Šioje brangioje šventėje sustiprinę savo dvasią, ryžkimės uoliau darbuotis Bažnyčios ir Tautos labui.



*Linksmą dieną mums nušvito,  
Visi troškom džiaugsmo šito,  
Kėlės Kristus, mirtis krito.  
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

*Geluoni mirties išrovė,  
Nuodėmės mūsų nuplovė,  
Pragaro vartus išgriovė,  
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

*Gyvas savo gale tapo,  
Nelietęs antspaudo kapo,  
Sargai pabėgo be kvapo...  
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

*Per šventą Atsikėlimą,  
Duok mums kalčių atleidimą,  
Tegu ir mus džiaugsmas ima!  
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

## Velykos – Džiaugsmo Šventė

Bažnytiniuose metuose nėra liūdnesnių ir rimtesnių dienų, kaip Didžiosios Savaitės paskutinės dienos.

Nors tąsyk jaučiamas gamtos atgijimas,

jaučiamas gaivinančio pavasario vėjalo dvelkimas, bet bažnyčiose vykstančios pamaldos ir apeigos aptraukia kiekvieno krikščionio sielą gedulo šydu. Visiems tada prieš akis stojasi Kristaus mūsų Išganytojo Kančia. Kristus kenčia ir miršta.

Kada miršta koks nors pagarsėjęs pasaulyje vyras - veikėjas, tai visi laikraščiai apie jį rašo, visi žmonės apie jį kalba. Kalba apie mirusiojo gyvenimą, darbus, kovas, apie jo paskutines gyvenimo valandas, paskutinius žodžius ir pagalius pačią mirtį.

Šiomis dienomis minime ne šiaip jau pagarsėjusio žmogaus mirtį, o paties dangaus ir žemės Karaliaus, mūsų Išganytojo. Mirė, kad mus išganyti, kad mums atidaryti dangaus vartus. Kristus mirė, kad iš numirusių prisikeltų ir tuomi savo galybę ir garbę apreikštų.

Kristus prisikėlė — tai iki tol negirdėtas dalykas.

Kristus išanksto buvo sakęs apie savo mirtį ir savo prisikėlimą trečioje dienoje. Šitą savo pranašavimą įvykdė. Mirtį nugalėjo. Štai kodėl Velykų dienoje skamba šie džiaugsmingi žodžiai: "Linksmą dieną mums nušvito, visi troškom džiaugsmo šito, kėlės Kristus, mirtis krito. Aleliuja!"

Taigi Velykos yra džiaugsmo šventė. Velykos yra tokia šventė dėlto, kad nuo tada atsivėrė mums dangaus vartai.

### Linkėjimai

Garbingojo Kristaus prisikėlimo šventės proga, sveikiname mūsų brangius rēmėjus, prietelius, pažįstamus ir skaitytojus linkmiausiomis šventomis Velykomis!

Lai naujai prisikėlęs Išganytojas pripildo Jūsų širdis tikra ramybe, kurią Jis vienas tegali suteikti; telaimina Jis jus visus gausiomis malonėmis; teduoda Jis visiems ištikimai ištvirti Jo meilėje, kad paskui po mirties galėtume visi iš šios žemės kapo garbingai su Juo prisikelti amžinam gyvenimui dangaus karalystėje!

**Tėvų Marijonų Seminarijos  
Vyresnybė ir Auklėtiniai**

P. P. Č.

## Kristaus Ir Mūsų Prisikėlimas

“Kėlės iš numirusių, kaip yra sakęs. Alleluja!”

VELYKŲ šventė sukelia didelius džiaugsmo jausmus visų krikščionių širdyse. Tą dieną mes švenčiame Kristaus prisikėlimo sukaktuves; džiaugiamės ir linksminamės joje, nes su šia diena dangaus vartai buvo atidaryti visai žmonijai.

Per pirmųjų tėvų nusikaltimą dangaus vartai buvo užtrenkti, visas pasaulis paskendo tamsybėse. Tik Dievo pažadėjimas atsiųsti Išganytoją gaivino žmonėse viltį atgauti laimę. Su Kristaus mirtimi ant Kalvarijos kalno visos miglos išsisklaidė. Dangiškojo Sūnaus kraujas atpirko žmoniją.

Didžiojo Penktadienio įvykiai padarino Kristaus priešus, nes jiems išrodė, jog Jojo dieviškumas buvo tikrai nustelbtas. Jo priešai džiaugėsi. Apaštalai liūdėjo... Visos jų skaisčios viltys pranyko... Tačiau trečią dieną Kristus prisikėlė iš numirusių. Kristus nugalėjo mirtį, nuodėmę ir pragarą. Savo prisikėlimu Kristus mums parodė, jog Jis ištikrųjų yra Dievas. Kristus mūsų Dievas, Sutvėrėjas prisikėlė!

Nenuostabu, tat, kad Bažnyčia taip džiaugiasi Velykų metu; po kiekvienos maldos prideda "Alleluja!", per visą oktavą vis gieda, "Alleluja! Kristus prisikėlė, Alleluja! Jis prisikėlė kaip yra sakęs! Alleluja, Alleluja!"

Kristaus prisikėlimas yra akmuo, ant kurio mūsų tikėjimas yra pastatytas. Kalvarijos kalno įvykis be Kristaus prisikėlimo būtų sugriovęs mūsų tikėjimą. Mums tą svarbią tiesą aiškiai pabrėžia šv. Povilas, "Jei



Kristus neprisikėlė, tai mūsų skelbimas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas" (1 Kor. 15, 14) ir kitoje vietoje, "Jei Kristus neprisikėlė, tai jūsų tikėjimas yra tuščias, ir jūs tebesate savo nuodėmėse" (1 Kor. 15, 17). Ši tiesa yra visų Viešpaties Jėzaus pamokinių ir stebuklų antspauda. Kristaus prisikėlimas turėjo daugiausia liūdininkų ir jis kaip tik gražiausiai šv. Rašte aprašomas. Kristaus prisikėlimas yra neužginčytinas faktas pasaulio istorijoje. Kristaus priešai buvo arčiausi Jo prisikėlimo liūdininkai, nes jie naudojo visas priemones užginčyti šį stebuklingą įvykį. Tačiau visi jų antspaudai, sargybiniai kareiviai ir papirkimai nuėjo niekais. Priešų pastangos užginčyti Kristaus prisikėlimą ir suklaidinti žmones davė dar aiškesnių priparodymų, jog Kristus ištikrųjų kėlėsi iš numirusių. Atidavęs savo gyvybę per priešų rankas, Jis pats pajėgė prisikelti. Kristaus galybe kapo akmuo buvo atristas nuo angos. Kapas buvo tuščias kada prie jo atėjo dievobaimingos moteriškės. Du angelu, žibančiais rūbais, skelbė linksmą žinią, "Jo nėra čia, nes Jie prisikėlė kaip yra sakęs" (Mat. 28, 6).

Prisikėlęs Išganytojas iš visų apaštalu pirmiausia apsireiškė Petru, kuriam dažnai sunkiai ėjosi suprasti visa ką Viešpats mokino; Petru, kuriam visgi nebuvo aišku, jog Jėzui "reikėjo kentėti ir taip įeiti į savo garbę". Garbingai prisikėlęs Kristus pirmiausia apsireiškė tam, kuris tris sykius Jo išsigynė. Jėzus Velykų rytą Petru atnešė nuodėmių atleidimą ir ramybės dovaną. Visoki neaiškumai buvo prašalinti. Petras juo labiau pamilo Kristų. Nuo tos dienos Petras su didžiausiu skausmu kalbėjo apie savo išsigynimą ir su didžiausiu džiaugsmu dėstė Kristaus mirties ir prisikėlimo tiesas.

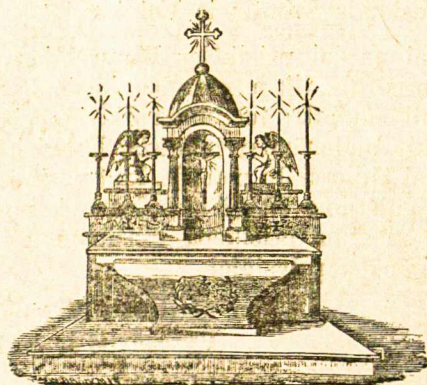
Ir mes, panašiai kaip šv. Petras, savo nuodėmėmis esame dažnai išsižadėję Kristaus, pasirodę neištikimi Jojo nurodymams. Mums, tačiau, duodamos tos pačios progos susitaikinti su Dievu per išpažintį ir per šv. Komuniją. Tokie susitaikymai su Dievu bus mūsų prisikėlimas iš nuodėmių, iš dvasiško apsnudimo arba atšalimo.

Kristus kaip tik ir nori mūsų prisikėlimo šioje brangioje šventėje. Jis trokšta, kad mes švęstume Jo prisikėlimo sukaktuves gryna,

skaisčia širdimi. Mūsų prisikėlimas iš dvasiško užsnudimo kaip tik ir bus tinkamiausias būdas švęsti šv. Velykas. Bažnyčia per Didžiąją Savaitę kaip tik duoda mums visokių progų mūsų sieloms atgaivinti: išpažintys dažniau klausomos, iškilmingesnės pamaldos lietuvių katalikų bažnyčiose laikomos su šv. Sakramento išstatymu, pamokslai dažniau sakomi. Katalikas turi pirmiausia norėti susitaikinti su Dievu, o paskui turi stengtis su savo Viešpačiu kas kart arčiau susivienyti.

Prisikėlę iš šio dvasiško apsnudimo ir atsigaivinę dvasioje Velykų metu, mums reikia ir toliau gyventi šioje Velykų nuotaikoje. Prisikėlęs Kristus visoje savo galybėje randasi kasdien ant mūsų altorių. Per kiekvienas šv. Mišias įvyksta Kristaus prisikėlimo stebuklas. Šv. Mišiose, konsekracijos metu, kunigas savo žodžiais atrita akmenį nuo dangaus angos ir prisikėlęs Kristus, mūsų Išganytojas, nužengia ant mūsų altorių. Mes ištikrųjų esame neapsakomai laimingi, tik reikia mums pasinaudoti šiomis brangiomis progomis ne vien per Velykas, bet, jei aplinkybės leidžia, ir kiekvieną dieną.

Tatgi, šv. Velykų laike, džiaugkimės ir linksminkimės ne naujo drabužio gražumu ar juo pasirodymu ar kokiais žemiškais pasilinksminimais, bet kad Velykų rytą garbingai prisikėlė Išganytojas ir tokį prisikėlimą žada Jis ir mums. Gražus drabuželis ir pasilinksminimai, tiesa, padeda mums išreikšti mūsų vidujinį džiaugsmą, bet jie neprivalo pasidaryti pirmutiniai Velyklaikio tikslai. Džiaugkimės, tat, ir linksminkimės, nes Viešpats "kėlės iš numirusių, kaip yra pasakęs, Alleluja!"



## VELYKŲ LEGENDA

**Y**RA labai graži ir įdomi Velykų legenda apie erškėčių vainiką, kurį beširdžiai karėiviai užspaudė Kristui ant galvos. Jėzui jau mirus, kai sopulingas Kristaus sekėjų būrelis graudžiai nešė Išganytojaus kūną kaban, erškėčių vainikas nukrito ant žemės po pat kryžium. Ten dulkėse, niekeno nepastebėtas, vainikas ir išgulėjo kiaurą naktį. Anksti kitą rytą, kai vainiką nušvietė pirmieji saulės spinduliai, beverkiantis angelas jį pastebėjo ir paėmė. Angelas ėda nuskrido per jūrą į kitą kraštą, toli į vakarų pusę. Ten jis vainiką paslėpė viduj didelio, išdžiūvusio medžio. Ten erškėčių vainikas ir turėjo pasilikti, iki kol jį atras tyrios širdies, ištikimas Mokytojo mokytinis.

Praėjo metai, o erškėčių vainikas vis gulėjo giliai paslėptas didingo ažuolo prieglobstyje. Tada, keletą šimtmečių vėliau, sykį per mišką vaikštinėjo vienuolis. Buvo tai Didžioji Savaitė ir vienuolis buvo paskendęs mąstymuose apie Kristaus kančią. Tik staiga pakilo smarkus vėjas ir apsiniaukė visas dangus. Viršuj aukštų medžių švystelėjo žaibai. Pasipylė gausus lietus. Vienuolis skubiai bėgo vienuolyno link kai tuo tarpu žaibas trenkė į didingą ažuolą, kuris ir suskilo per pusę. Medis krito ant kelio ties atbėgančiu vienuoliu, kuris pamatęs gulintį erškėčių vainiką, jį ir paėmė su savim.

Šventas jaunikaitis tuoj pažino, jog tai tas pats vainikas, kurį Išganytojas nešiojo ant savo šventos galvos kančios metu. Angelas, kuris vainiką ištikimai išsaugojo, šią paslaptį jaunuoliui pašnibždėjo. Vienuolis, smarkiai spausdamas savo turtą prie krūtinės, kaip galėdamas parbėgo į vienuolyną. Nusiskubino jis tiesiog koplyčion ir nesustojė iki kol nepadėjo vainiką ant altoriaus. Vienuolis pirma su didele pagarba priklaupė ir Jėzui Švč. Sakramente atidavė padėką, o paskui nusiskubino savo broliams vienuoliams papasakoti visa kas įvyko.

Erškėčių vainikas pasiliko padėtas ant didžiojo altoriaus, kur jam atatinkamą pagarbą atidavė visi, kurie atėjo jo pažiūrėti. Anksti Velykų rytą, jaunasai vienuolis skubinosi į koplyčią, kad ten pagarbintų naujai

prisikėlusį Išganytoją. Kai tik vienuolis įėjo į koplyčią, pajuto jis nepaprastai saldų kvapą, taip, jog visa koplyčia juo prisipildė. Jaunikaitis susimąstė, kokia tai gėlė, kuri išduoda tokį dangišką kvapą. Vienuolis pažvelgė į erškėčių vainiką, ir iš jo lūpų išsiveržė didelio nusistebėjimo ir džiaugsmo garsas. Vietoj ilgų, aštrių medinių erškėčių, Kristui prisikėtus iš numirusių, kiekvienas erškėtis virto gražia, puikia gėle. Jaunas vienuolis niekad savo gyvenime nematęs tokios grožybės. Gėlių spalva buvo tamsiai rausva, kaip tas brangus kraujas, kuris liejosi iš mūsų dieviškojo Viešpaties kaktos.

Žmonės iš visų šalių suplūdo pasižiūrėti stebuklingo vainiko. Jie plačiai, skersai ir išilgai pasakėjo apie neapsakomą vainiko žiedų kvėpėjimą ir jų nepaprastą grožį. Kur jie neieškotų, jie mekur pasaulyje negalėjo rasti panašių gėlių, kurios būtų taip gražios kaip šios ir išduotų panašų dangišką kvapą.

Kiekvieną metų per Velykas šis erškėčių vainikas išleido savo tamsiai rausvus žiedus, kurie žėrėjo kaip rubinai. Kiekvienais metais stebuklas pasikartojė, ir legendos garsai taip plačiai nuskambėjo, jog maldininkai vis didesniais būriais keliaudavo į šį vienuolyną.

Metai greitai slinko, ir jaunas vienuolis, kuris pirmas surado paslėptą erškėčių vainiką, su metais jau tapo senelis. Pagaliau prisartino laikas jam apleisti šį pasaulį ir keliauti į kitą. Senelis, tačiau, nebijojo mirties; jis išgyveno gerą ir šventą gyvenimą. Štai vėl Velykų rytas. Senelis apsilviko savo rudu abitu ir apleido savo celą, kurioje jau kelios savaitės kaip sunkiai serga. Su nedrąsiai, silpnais žingsniais, senelis vilkosi koplyčios link. Jis norėjo pirmas pamatyti erškėčių žiedų stebuklą, paskutinį kartą pakvėpuoti jų nepaprasto kvėpėjimo.

Dar prieš aušrą senelis vienuolis įėjo koplyčion, bet jis aiškiai matė kaip žėrinčios gėlės žibėjo tamsume lyg mirgantieji raudonosios lempelės spinduliai. Arčiau ir arčiau žengė vienuolis, iki kol pasiekė altorių. Senelis tada iš lėto žengė laiptais ir priėjęs

## Ta Yra Dievo Valia, Kad Butume Šventi

Š V. Povilas labai trumpai pasako žmogaus tikslą; trumpai ir aiškiai, kad ir bemokslui būtų suprantama ir mokytam būtų kas pagalvoti. Taigi, pagal šv. Povilą, mūsų tikslas yra, kad būtume šventi.

Kas čia? — sakys ne vienas. — Tik jau perdėjimas kuo aiškiausias! Negi visi gali šventais būti. Į ką tuomet pasaulis pavirstų? Ne visiems turtas, ne visiems gabumai, ne visiems garbė, ne visiems ir šventumas.

O vis dėlto kaip pasaulis beprieštarautų, šv. Povilo pasakymas visiems galioja; nes ir Kristus juk yra pasakęs: Reikia gi tik vieno (Luk. 10, 42) ir: Ieškokite visųpirma Dievo karalystės (Mat. 6, 33). Dievas sutvėrė žmogų ne pragarui, bet dangui; į dangų gi nieko sutepto negali įeiti — todėl tad visi turime siekti šventumo, kad galėtume į dangų įeiti.

Šito tikslo akivaizdoje labai lengva įvertinti mūsų pačių gyvenimas: jei šventumu nesirūpiname, reiškia, nė savo tikslo nesiekiamo; jei šventumas mums mažai terūpi, tai ir savo tikslą šiame pasaulyje mažai tepažįstame. Kiek artėjame prie šventumo, tiek prisiartiname prie savo tikslo.

### Kas gi yra šventumas?

Šventumas nėra koks apčiuopiamas dalykas, kurį galėtume pasiimti ir džiaugtis, gyvenimo tikslą suradę. Šventumas nėra taip pat kokia ekonominė doktrina arba koks socialis mokslas. Šventumas nenustatinėja, kuo turime verstis, kaip ūkininkauti, prekiauti, kariauti; šventumas neįsako ir neuždraudžia kokio nors amato arba profesijos: šventumas nesurištas su luomais ir pašaukimais: visose padėtyse galima šventu tapti ir visose galiame susilaukti amžino pasmerkimo.

Šventumas nėra gausingas maldų kalbėjimas, nes Kristus pats tai pasakė: **Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę.** Norint šventu tapti, nėra būtina daug mokytis ir daug žinoti. Siekti medžiaginės gerovės dar nereiškia siekti šventumo, ir bėgti nuo turto nereiškia bėgti į šventumą.

Iškalba, kūno jėga, grožis, gabumai, darštumas, kilmė, paveldėjimas, sveikata gali lydėti žmogų tiek į šventumą, tiek į praieikimą.

Trumpai ir praktiškai suglaudus, šventu tapti reiškia gyventi užlaikant Dievo ir Bažnyčios įsakymus ir sąžiningai atliekant savo pareigas. Be abejo, ir pačios pareigos tur neprieštarauti Dievo įsakymų dvasiai. Sąžiningas degtinės gamintojas negali būti šventas, nes jo darbas neša kitiems žalą kūnui ir dvasiai. Sąžiningiausias vyras, kurs turi dvi žmonas, nepasieks šventumo, nors visą turtą pavargėliams išdalytų.

### Kelias į šventumą

Nuoseklus ėjimas į šventumą pasireiškia mintyse, žodžiuose ir darbuose. Vienų minčių ir žodžių nepakanka; būtinai reikia darbų. Kokių darbų reikia, matosi iš Kristaus žodžių, kurie bus tarti paskutinio teismo dieną: **Aš buvau alkanas, ir jūs mane pavalgydinate; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau svečias, ir jūs mane priėmėte; buvau nuogas, ir jūs mane pridengėte...** (Mat. 25, 35-36). Vienu žodžiu, šventumui pasiekti (o tuo pačiu ir gyvenimo tikslui įvykdyti) reikia sąilestingų darbų, reikia artimo meilės. Tas yra šventas, kas myli Dievą ir artimą ir tą meilę darbais įrodo.

Kelias į šventumą yra pasyvus ir aktyvus; pasyvus bus tuomet, kai nieko pikta niekam nedarysime. Tokio pasyvaus kelio per

---

drebančiom rankom siekė palytėti vainiką.

Tuo pačiu momentu skaisti šviesa apšvietė kopyčią ir senelis išgirdo begiedančius angelus, garbę duodančius prisikėlusiam Viešpačiui. Kiti vienuoliai rado senelį, susmukusį prie altoriaus. Jo veide matėsi maloni šypsena, o rankos sukryžiuotos ant krūtinės. Bet erškėčių vainikas pranyko ir nuo to laiko jo daugiau nebesimatė. Kai kurie sakė, jog senelis vainiką nusinešęs su savim dangun, o kiti spėliojo, jog angelai lydėdami senelio sielą dangun paėmė ir stebuklingą erškėčių vainiką.

A. Miciūnas, M.I.C.

maža. Juk norėdami kur nueiti, žengiamo į tą pusę, o ne vietoje stovime. Taip ir sielos gyvenime vietoje stovėdamos niekur nenuėisi ir dangaus nepasieksi. Būtinai reikia aktyvių priemonių, reikia veikimo. Jei pasyvaus šventumo būtų gana dangui laimėti, Kristus juk būtų taip pasakęs: "Eikite į mano karalystę, nes jūs nieko neužmušėte, nieko nepavogėte, nesvetimoteriavote, negirtuokliavote, nepavydėjote"... Dangus žadamas už gerus darbus, o ne už susilaikymą nuo blogųjų. O iš visų gerų darbų pirmoje vietoje stovi gailestingi darbai artimo atžvilgiu.

Kad pasyvaus kelio per mažą, mes kažkaip jauste jaučiame iš kai kurių vadinamųjų davatkų gyvenimo. Jos, rodos, daug meldžiasi, nevagia, nežudo, nepaleistuvauja ir negirtuokliauja, o tuo tarpu patys jų dvasinio gyvenimo vadai įsitikinę, kad joms toli iki šventumo. Kurios gi iš jų lanko ligonis, veikia organizacijose ar brolijose, kurios platina katalikišką spaudą, padeda vargšus globoti, taip ir jaučiasi, kad jos eina tikru keliu.

Tuo nenorima pasakyti, kad nereikia mels-tis, bet kad viena malda nėra pilnutinis religinis gyvenimas. Švento gyvenimo taisyklė yra ši: **Melskis ir dirbk**. Melskis įsakytu metu, bent rytais ir vakarais, skirk Dievui šventadienius, o kitu laiku dirbk: dirbk savo luomui ar tarnybai privalomus darbus, visas pareigas atlik sąžiningai, o iš to, ką uždirbi, skirk dalį vargšams. Jų nepritruks, nes Kristus paliudija: **Vargšų visuomet turėsite**. Reiškia, iki pasaulio pabaigai nepritruks progų gera daryti artimui.

### Šventumo kelių įvairumas

Žmonės vieni nuo kitų skiriasi ne tik išvaizda, bet ir būdu, gabumais, palinkimais, sveikata ir pan. Atatinkamai žmogaus išgalėms bei sugebėjimams Dievas yra skyres ir veikimą. Kaip fabrikuose yra darbo pasiskirstymas, taip yra ir šventumo kelyje. Negali visi būti įsakytojai, nes tuomet kas bevykdytų? Dievo žodį skelbti pritinka iškalbingajam ir įgijusiam reikalingą mokslinį pasiruošimą; turtinajam labiau taikytina pareiga beturčius šelpti; vargšas daug gali pas Dievą laimėti šventa kantrybe; kas turi

atatinamą talentą, tarnauja Dievui ir artimui plunksna; gyvenantieji moterystėje turi svarbiausią pareigą vaikus Dievo baimėje auklėti; vienuoliai ir vienuolės turi visiškai kitos rūšies pareigas; drąsus ir energingas asmuo vadovauja ir tvarko veikimą; kuklesnieji klauso vadų įsakymų ir stengiasi juos įvykdyti.

Užtat kiekvieno žmogaus pareiga pažinti savo talentą, o pažinus neužkasti, bet leisti jį apyvartą. Juk žinome Kristaus prilyginimą apie talentus: iš jų laikytojų buvo reikalaujama grąžinti dvigubai, o tas, kuris nieko nesistengė pelnyti, buvo pasmerktas į amžiną ugnį.

Kai žmogus pabunda dvasiškai ir ryžtasi savo gyvenimą pataisyti, tai nereikia, kad jis turi tuojuo pat mesti savo darbą ar amatą. Ne, šventumas suderinamas su visais drais amatais, su visokiomis tarnybomis ir pašaukimais. Tik daugiausia neveidmingos mėlės Dievui ir artimui — ir šventumas užtikrintas.

"Sursum Corda"

## LIETUVIAI AMERIKOJE

### Naujas Katalikiškojo Susivienijimo Vajus

Lietuvių R. K. Susivienijimas Amerikoje skelbia naują vajų. Vajus ne vien naujas, o ir naujoviškas, tai yra ne toks, kaip kiti. Norima išjudinti Susivienijimo narius tiek, kad kiekvienas senas narys prirašytų po vieną naują narį. Tokiu būdu per tą vajų Susivienijimo narių skaičių būt galima padvigubinti.

L. Šimutis, LRKSA centro prezidentas "Garse" paskelbdamas naują vajų, be kitko rašo:

"Šis vajus, manome, bus kitoniškesnis, negu visi kiti ligšiol buvusieji. Į jį kviečiame ne vien tik vieną kitą kuopos narį, bet visus narius. Jaučiame, kad visi nariai lygia dalimi turi dėtis prie savo organizacijos palaikymo ir auginimo, visų ta pati pareiga dirbti organizacijos gerovei.

"Šio vajuos šūkis, tiesa, yra drąsus, bet jis galimas įgyvendinti. Šūkis žinote koks: **Kiekvienas narys prirašo prie Sus-mo naują narį**. Ar tai sunku yra padaryti? Ne. Jei tik

atkreipsime rimto dėmesio į reikalą auginti savo organizaciją ir tam pašvęsime truputį daugiau laiko, savo pareigą šiame vajuje atliksime”.

Geriausios kloties šiam naujam ir naujoviškam Susivienijimo vajui.

### Susipratę Katalikai

Baltimore, Md. — Turbūt nedaug Amerikoj yra tokių kolonijų, kur lietuviai katalikai būtų taip susipratę ir veiklūs, kaip šioje kolonijoje. Turime čia veiklius dvasios vadus, turime susipratusių uolių veikėjų iš tarpo senimo ir jaunimo. Todėl čia katalikai vadovauja ir katalikai duoda toną visai kolonijai.

Su nepadorumu kovoti turime Šv. Vardo dr-ją, kuri gerai gyvuoja. Toji dr-ja paskyrė \$25 gėlėms altoriams papuošti Velykų metu.

### Studentai Išpildys Programą

Brooklyn, N. Y. — Atvelykyje balandžio 16 d. Labor Lyceum salėj įvyks pramoga, kurią rengia savaitraštis “Amerika”. Programoje dalyvaus Marianapolio Kolegijos studentai. Vaidins išpūdingą dramą, vaizduojančią Lietuvos kovas už laisvę. Veikalas vadinasi “Už Tėvynės Laisvę”.

Po programos šokiai.

Balandžio 29 d. Apreiškimo parap. salėj įvyks iškilmingas bankietas ilgamečiam veikėjui Kazimierui Krušinskui pagerbti. Bus paminėta jo 40 metų veiklos katalikiškoje dirvoje.

### Studentai Gerai Pasirodė

So. Boston, Mass. — Kovo 12 d. čia turėjome išpūdingą pramogą. Bažnytinėje salėje buvo vaidinta keturių veiksmų drama “Už Tėvynės Laisvę”. Vaidino Marianapolio Kolegijos studentai. Veikalas vaizduoja lietuvių kovą su lenkais už nepriklausomybę. Veikalas išpūdingai ir patriotinėse dvasios. Jauni vaidintojai savo roles pagirtinai atliko. Be vaidinimo studentai dar padainavo keletą dainelių ir komiškų duetų, vadovaujant broliui Baniui. Prakalbėles pasakė gerb. kleb. kun. Pr. Virmauskis ir kun. Dr. Pauliukonis.

Pramoga pavyko ne vien tuo, kad progra-

ma gerai išpildyta, o ir tuo, kad daug žmonių atsilankė. O buvo pavojaus, kad nepasiseks. Mat tą dieną buvo didelė sniego audra. O mat audra žmonių nesutrukdė. Taigi vaidintojai gerai pasirodė su programo atlikimu, o žmonės gerai pasirodė skaitlingai atsilankydami.

### Sekmingos Misijos

Rochester, N. Y. — Nuo kovo 5 iki kovo 12 d. čia lietuvių parapijos bažnyčioj buvo misijos, kurias vedė kun. Gabrieliūs, pasijonistas.

Pamokslus sakė pritaikintus šiems laikams, tai yra apie teisingumą katalikiškojo tikėjimo ir apie netikumą netikėlių priekaištų. Tokie pamokslai griaua “bendrafrentininkų” frontą ir todėl jų vadų tarpe sukelia nerimastį. Misijomis naudojosi minios žmonių.

### Klebono Pagerbtuvės

Elizabeth, N. J. — Kovo 19 d. čionai buvo pagerbtas kun. Juozas Simonaitis, paminėjimui jo 15-kos metų klebonavimo sukaktuvės.

Parapijos komisija su kun. M. Kemežiu priešakyje suruošė vakarienę. Ta proga įvyko klebono dvigubos pagerbtuvės — 15-kos metų klebonavimo sukaktuvės ir jo vardo diena.

Komp. Žilevičius su choru buvo atsakančią muzikalę programą surengęs, o šeimininkės atsakančią vakarienę parengusios.

Dalyvavo ir sveikino miesto majoras, kurs buvo atsilankęs su žmona. Svečių ir viešnių buvo gausiai vietinių ir iš toliau atvykusių. Sveikinimų gavo ir telegramomis. Sveikino Marianapolio Kolegijos rektorius kun. Dr. J. Navickas, Lietuvos gen. konsulas J. Budrys su žmona, konsulas Daužvardis, kun. dr. J. Starkus, kun. Milukas, kun. Vasys, kun. Stonis, kun. Juraitis ir k.

Iš toliau atvykusių svečių dalyvavo ir sveikinimus reiškė kun. J. Šeštokas, kun. J. Balkūnas, kun. Pankus, kun. Kelmelis, “Amerikos” red. J. B. Laučka ir kiti.

---

“Kas nors priima vieną tokį kūdikį mano vardu tas mane (Jėzų) priima.” (Mato XVIII, 5).

## PASAULIO ĮVYKIAI

### Statoma Nauja Seminarija

Los Angeles, Cal. — Su didelėmis ceremonijomis pašventintas kertinis akmuo naujos seminarijos, kuri vadinsis St. John's Major Seminary. Žmonių dalyvavo virš 20,000. Seminarijai vadovaus Tėvai Vincentiečiai.

### Veik Pusė Milijono į Metus

Brooklyn, N. Y. — Šv. Vincento Pauliečio dr. ja per praėjusius metus labdariniams darbams išleido \$444,241.51. Tas atlikti draugijai atsiėjo tik \$1,110.

### Popiežiaus Padėka Prezidentui

Chicagos kardinolas Mundelein parvežė popiežiaus Pijaus XII prezidentui Rooseveltui padėką už atsiuntimą pasveikinimo po jo išrinkimo ir atsiuntimą pasveikinimo ir savo atstovo vainikavimo proga.

### Katalikų Tikybos Aiškinimas Pasauliniame Laikrašty

Lafayette, La. — Pasaulinis laikraštis "Daily Advertiser" syki savaitėje duos vietas savo skiltyse aiškinimui katalikų tikybos. Straipsnius gamins vyskupo patvirtinta komisija, kuri vadinasi Catholic Information Committee.

### Aukos Tikėjimo Praplatinimui Padidėjo

Praėjusiais 1938 m. Amerikoje misijoms remti aukų suplaukė \$869,980.64. Užpernai tai yra 1937 metais misijoms aukų įplaukė \$119,425.36 mažiau.

Misijų kolektos yra siunčiamos šv. Tėvui, kurs pagal reikalą siunčia į įvairias pagoniškas šalis misijonieriams paremti. Iš viso misijonierių — kunigų, brolių ir vienuolių misijose darbuojasi 70,000.

Daugelis vienuolynų turi savo misijas pagoniškoje šalyse ir jas patys be šv. Tėvo paramos išlaiko.

### Gerai Ženklai

Atlanta, Ga. — Čionai tapo pašventinta laikinoji katedra. Į iškilmes buvo pakviesti ir dalyvavo Philadelphijos kardinolas Dougherty ir ne kitas kas, o dr. Evans, garsaus Ku Klux Klano viršininkas.

Po iškilnių Ku Klux Klano vadai lankėsi

vyskupo rūmuose, matėsi su Katalikų Bažnyčios dignitoriais ir fotografavosi su vietiniu vyskupu ir kardinolu Dougherty. O vyskupo rūmai yra buvę Ku Klux Klano centras.

Ar tai nestebėtina? Juk žinome, kad dar neseniai Ku Klux Klanas buvo didis Katalikų Bažnyčios priešas. Ku Klux Klanas kariavo prieš katalikus, žydus, negrus ir apskritai ateivius. O dabar štai klano centras tampa katalikų vyskupo rūmais, o pats klano viršininkas dalyvauja katedros šventinimo iškilmėse, svečiuojasi vyskupo rūmuose ir fotografuojasi su aukštais Katalikų Bažnyčios dignitoriais.

Aišku, kad Ku Klux Klano viešpatystėje įvyko dvasinė revoliucija.

Po šventinimo iškilnių Ku Klux Klano viršininkas Dr. Evans laikraščių reporteriams štai ką pareiškė:

"Istorijoje nebuvo tokio laikotarpio, kada būt reikėję visiems, kurie tiki į tą patį Tėvą ir tą patį Sūnų, laikytis vienybėje, kaip dabar. Daugelis mane peikia už atsilankymą čionai šiandien ir daugelis mane už tai giria. Mane peikiantiems aš galiu pareikšti, kad aš žinau, jog pasielgiau prideramai".

Vyskupo rūmuose Klano viršininkas pareiškė, kad katedros šventinimo iškilmės buvusios taip įspūdingos, kad nieko kitko įspūdingesnio savo gyvenime nėra matęs.

Reikia priminti, kad Ku Klux Klano viršininkas ir į žydus atsinešimas atsimainė. Žydų rabinas čia laikė eilę paskaitų apie Senąjį Testamentą. Tai Dr. Evans jų visų išklaušė.

### Sugyvenimo Pavyzdys

Kanadoj, Quebeco provincija yra katalikiška, jos valdžia yra katalikiška. Bet dalis gyventojų yra anglikonai. Toje Quebeco provincijoje, Montrealio mieste, buvo pasižymėjęs anglikonų vyskupas Forthing. Jisai po 30 metų tarnybos išėjo pensijon. Ta proga buvo surengtas atsiveikinimo bankietas. Provincijos premieras Duplessis, liberalų vadai Bouhard ir nacionalistų vadai Hamel, visi trys katalikai, dalyvavo bankiete. Premieras savo kalboj pareiškė, kad Quebeco provincija gali būti pavyzdžiu pasauliui. "Mūsų kraštas yra katalikiškas ir mūsų vyriausybė yra katalikiška. Bet mes visada pagatavi

bendradarbiauti su bičiuliais kitokių tautų ir kitokių tikybių", sakė premieras.

Kada nežmoniškos gyvenimo sąlygos susidarė Rusijoje, Vokietijoje, Meksikoje, Italijoje, Lenkijoje, tai džiugu yra išgirsti apie šalį, kur žmonės įvairių tikybių ir įvairių tautų žmoniškai sugyvena.

## IŠ LIETUVOS GYVENIMO

### Vaikučių Prietelius

Labanoras. — Tolimasis Labanoro miestelis, garsus savo dūda, randasi tarp miškų ir daug kam, ypač toliau gyvenantiems, nėra žinomas. Garsenybių jis turi: Labanoro dūdą, stebuklingą Švč. Panelės Marijos paveikslą, per atlaidus čia daug žmonių suvažiuoja. Be to, Labanore yra gimęs ir garsusis mūsų dainininkas Kipras Petrauskas. Vietiniai žmonės dar parodo ir pečių, ant kurio dabartinė garsenybė seniau miegodavo ir kėdę, ant kurios sėdėdavo. Dabar čia klebonauja kun. Dzekunskas. Tuo, kad gerb. klebonas myli vaikučius, galima džiaugtis. Jis vaikučiams jų laikraštėlius net per pusę pigiau išrašo. Taigi čia ir pareina nemaža gražiojo laikraščio "Šaltinėlio".

### Dekoruos Bažnyčia

Salako bažnyčia statyta 1906—1911 m., uolaus kleb. kun. K. Kryžanausko pastangomis, kurs Petrapijyje ir Maskvoje, bei kitose vietose pats rinko aukas, kad parapijiečių neapsunkinus. Bažnyčia kaštavo per 120,000 rublių. Medžiagą — akmenį, kalkes ir kt. parūpino uolieji parapijiečiai. Vieningai dirbant ir buvo pastatyta gryno akmens — vieningai Lietuvoje! — bažnyčia, kuri gali sutalpinti apie 7,000 žmonių ir gana aukšta (bokštas per 80 m.). Iki šiol šis didingas kūrinytis buvo nedekoruotas. To parapijiečiai negalėjo pakęsti. Taigi atein. vasarą dekoruos ir remontuos. Tas kaštuos 11,000 lt.

### Graži šaulių Veikla

Salakas. — Būrys įsigijo mūro namus už 6,000 lt., — turi chorą iš apie 70 dainininkų, raitelių komandą. Pažymėtina, kad pavasarininkai su šauliais gražiai sugyvena ir jiems talkininkauja. Buvo suruoštas balius choro

garbei, kuriame dalyvavo per 120 asmenų. Pažymėtina, kad Salako š. būrio ruošiamuose vakaruose "moderniški" šokiai nešokami.

### Mandagūs Pašto Valdininkai

S. Kalvarijos valdininkai — paštininkai pasižymi mandagumu ir kiekvieną interesantą pamoko, žinoma, jei to jis reikalingas. Nėra buvę atsitikimų, kad ką nors užgautų.

### Ko Nori Moterys

Utena. — Čia po ideologinių kursų įvyko gausi kat. moterų visos Utenos rajono skyrių konferencija. Konferencija praėjo jaukiai ir gražiai. Meninę dalį atliko moterys, padeklamuodamos, padainuodamos ir kadrylę pašokdamos. Baigdamos savo konferenciją moterys išnešė sekančios rezoliucijas: 1) visos moterys remia ir palaiko tik lietuvius prekybininkus, amatininkus ir kitus verslininkus, 2) kat. moterys po savo vėliava turi turėti kuo daugiausia moterų, 3) kat. moterys prašo ir pačios pasižada šeimose, šeimų ir šiaip pobūviuose ir vaišėse nevertoti alkoholinių gėrimų. Taigi kat. moterys supranta gyvenamos dienos statomus reikalavimus — valio joms!

### Plinta Radijas

Gražiškiai. — Kylant ūkininkų ekonominei gerovei, atsiradus daugiau atliekamų lešų, kaimuose pradėjo plisti radijas. Yra daug kaimų, kuriuose yra po kelis radijo. Bendras radijo abonentų skaičius irgi žymiai pakilo. Tačiau įsigiję radiją, neretai turi daug vargo su akumuliatorių pildymu.

### Buvo Daug Svečių

Šakiai. — Kovo 16, 17, 18 ir 19 dienomis Šakiauose buvo daug svečių, nes tomis dienomis Tėvai Saleziečiai vadovavo rekolekcijom. Rekolekcijos buvo dienos metu visiems, kas tik gali dalyvauti, o vakarais inteligentams.

## "Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis  
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00  
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c  
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00  
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790